

ser/tilbud overstiger ikke det antal tilladelser, der potentielt kan udstedes).

Den gældende lovgivning bygger således også på en forudsætning om, at der i forbindelse med hvert enkelt udbud træffes en politisk beslutning om, hvor stor en del af de samlede frekvensressourcer til den pågældende teknologi, der umiddelbart ønskes sendt i offentligt udbud. Mobilloven indeholder dog på dette punkt den »sikkerhedsventil«, at en part, der ønsker at få adgang til en ledig frekvensressource, der ikke har været tildelt i forbindelse med eller omfattet af et tidligere udbud, kan anmode om at få gennemført et offentligt udbud af denne.

Som beskrevet ovenfor i afsnit 2.4. indeholder den nye telepolitiske principaftale en række sigtelinier for, hvornår og i hvilket omfang der bør gennemføres en sektorspecifik og skærpet regulering af telemarkedet. Den langsigtede målsætning er en normalisering af reguleringen af telesektoren, og dermed også en minimering eller afvikling af den sektorspecifikke regulering på alle områder, hvor denne er overflødig. Denne del af aftalegrundlaget har været styrende for udformningen af lovforslagets konkrete bestemmelser om afvikling af offentligt udbud og afgivelse af interessetilkendegivelser, og for den betydelige deregulering, som foreslås, sammenholdt med det hidtidige regelsæt.

Der foreslås således gennemført en række ændringer af de to loves bestemmelser om afholdelse og gennemførelse af udbudsforretninger, med det formål at slå fast, at der alene bør anvendes og gennemføres offentligt udbud - som alt andet lige udgør en skærpet regulering af det pågældende delmarked - på områder, hvor der er reel frekvensknaphed (dvs. at interessetilkendegivelsesrunden eller den endelige udbudsrunde viser, at der også i praksis er tale om en begrænset ressource, som der er større efterspørgsel efter, end det er muligt at imødekomme), og hvor de potentielle tilladelsesindehavere derfor bør »betale« for tilladelsen med et attraktivt tilbud.

Konkret indebærer den foreslåede model, at udbudsproceduren bortfalder (ikke fuldføres), hvis det undervejs i udbudsprocessen viser sig, at der ikke er frekvensknaphed. I stedet udsteder Telestyrelsen umiddelbart tilladelser til udnyttelse af de omhandlede frekvensressourcer til de parter, der i interessetilkendegivelsesrunden eller i den endelige udbudsrunde har yttret interesse for at få udstedt sådanne tilladelser. Udstedelse sker på de almindelige vilkår for frekvenstilladelser. Dvs. at tilladelserne udstedes, uden at der stilles særlige krav til udbygning/udbredelse, tjenesteudbud, samtrafikydelse eller priser. Eventuelle over-

skydende frekvenstilladelser tildeles ikke, men vil kunne tildeles af Telestyrelsen til den eller de, der anmoder herom efter »først-til-mølle« princippet.

I de tilfælde, hvor de enkelte tilladelsers størrelse er fastsat med sigte på tildeling af en frekvensressource, som størrelsesmæssigt er beregnet til opbygning af en landsdækkende infrastruktur, vil det dog fortsat være relevant at opretholde et begrænset, grundlæggende krav om udbredelse/udbygning (minimumsniveau herfor), alene med henvisning til den tildelte ressources størrelse og formålet med denne størrelse frekvenstilldeling. I modsat fald indebærer den valgte udbudsmodel en risiko for, at der på skrømt gives interresetilkendegivelser og tilbud. Det kan føre til, at en tilladelse udstedes, og herefter ligger ubenyttet hen. Der vil alene være tale om et begrænset udbygningskrav, med sigte på at hindre chikane af udbudsprocessen.

Hertil kommer behovet for skærpet regulering af områder, hvor det på grund af frekvensressourcernes eller markedets meget begrænsede størrelse ikke er muligt at skabe reel konkurrence (fortsat duopol eller monopol).

Om der foreligger en situation som beskrevet ovenfor, har også sammenhæng med hvilke udsagn, der fremkommer i en eventuel interessetilkendegivelsesrunde om de enkelte tilladelsers størrelse. Afgives der f.eks. fire interessetilkendegivelser vedr. 3. generations mobiltelefoni (hvor det er forudsat, at der er plads til 4 tilladelser), og peger disse samtidig på, at de enkelte tilladelser hver især bør have tildelt en større frekvensressource, således at der i alt kun er plads til tre tilladelser, er der reelt fortsat tale om flere interessetilkendegivelser, end det er muligt at udstede tilladelser til.

Den valgte model fremmer samtidig en hurtig afvikling af de samlede frekvensinitiativer, idet de enkelte udbudsprocesser vil kunne afsluttes forholdsvis hurtigt, hvis der viser sig ikke reelt at foreligge frekvensknaphed.

Modellen bygger desuden på den grundlæggende forudsætning, at der i et udbud som minimum altid indgår samtlige de frekvenser, der egner sig til den pågældende type anvendelse, forudsat at disse er ledige på udbudstidspunktet og ikke er planlagt tildelt på anden vis. Der kan desuden i udbudet indgå yderligere frekvenser, som kan forventes frigjort til den pågældende type anvendelse inden for en nærmere afgrænset fremtid. Herved undgås det, at et udbud fører til en »falsk« konstatering af, hvorvidt der foreligger frekvensknaphed.